

MANUEL S. JARDÍ

Paper mullat

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua, un any després d'haver-se constituït, posa de manifest l'enfilall d'errors comesos pels seus promotors, excepció feta dels qui en trauen profit electoral, com ara el PP i la indefugible caverna. Els de l'altra banda encara s'entesten a creure –quin remei?– en la utilitat de l'engendre. Ací coexisteixen els salvadors de la pàtria, els mercenaris i figurants que cobren pels serveis, i els convictes dels seus propis delers de grandesa, convençuts que, sense la seua aportació a la renovació ortogràfica, el país s'enfonçarà en la malenconia de l'esforç inútil. Fent costat a l'Acadèmia hi ha, també, aquells que no perden l'esperança d'ingressar en la corporació, a poc que la biologia facilite el relleu. Al cap i a la fi, són quinze anys renovables amb nòmina equivalent a la d'alt càrrec de la Generalitat. Tot un passar, que en diríem en expressió genuïna i acadèmica. Un any després de plantada la falla, si deixem de banda Zaplana i els principals beneficiaris de l'invent, les vergonyes han estat i són ben exhibides. Ja de pas, oblidem les traïcions, l'enveja i les deslleialtats comeses, en la lluita per la cadira, per tots aquells que aspiraven al nou pessebre com si els hi anara la vida. I bé, els que justificaven l'Acadèmia com el pagament de la factura de la dreta valenciana –molt més genuïna que la recerca de vocables amb què els afortunats compensen la dedicació– pel “conflicte” que van promoure i animar des de la primera transició democràtica, aqueixos han emmudit o hauran de buscar nous pretextos freudians. La dreta, amb Zaplana al capdavant, trau a passejar els fantasmes sempre que li ve de gust. El conflicte? S'hi mantè, és clar, però no entre el “valencià” i el “català”. Més aviat es fa evident, com és tradicional, entre el català (en qualsevol de les seues variants dialectals) i el castellà, hegemònic per tot arreu. Especialment a l'àrea geogràfica i als estaments socials suposadament beneficiaris del “Pacte

pel Valencià”, la firma del qual va facilitar el solemne accés al salari i a les animes esterilitats dels acadèmics. Els aldarulls que traspassen els murs corporatius i alimenten la imatge conflictiva respecte a la normalització lingüística, els estimula la caverna i el mateix govern de la Generalitat, que subvenciona –sempre amb interès electoral– l'existència d'aquestes deixalles genètiques i les corresponents bel·ligeràncies. Els que empraven la llengua abans que existira la corporació d'acadèmics continuaran fent-ho, ara sota l'amenaça de

“Els aldarulls que traspassen els murs corporatius i alimenten la imatge conflictiva els estimula la caverna i el mateix govern de la Generalitat”

la substitució, a mitjà o llarg termini, d'aquelles expressions que no resulten grates a la corporació o siguen sacrificades, a mitjà o llarg termini, en benefici de la convivència corporativa i d'una incerta pau social. Els embolicadors, analfabets i secessionistes en general tampoc no és probable que facen servir la normativa que anirà improvisant la corporació. Allò seu ha estat, és i serà el castellà.

I ara? Ara hi ha la satisfacció –o la insatisfacció, segons el cas– per la magnitud (propagandística, si més no) de l'invent. Els socialistes, convençuts que han fet història i ara toca buscar peixera en

altres caladors, van fer la seua tria d'acadèmics: alguns ja no recorden d'on vénen però tenen molt clar cap a on van. Esquerra Unida mostra una oposició elegant, però escassament productiva. El PP fa valdre –i de quina manera!– la seua condició d'accionista majoritari. La resta són comparses amb millor o pitjor intenció, però no cotitzen en aquest mercat de valors. O fons de pensions. A la Societat de la Informació, mentre n'hi ha qui rastreja i bescanvia vocables amb l'adversari; o mentre es presenta com una fita històrica el fet que l'església catòlica accepte una normativa litúrgica (alhora que l'assistència a les misses registra un imparable decliu), mentrestant, dic, el “Pacte” que justificava la solemne corporació continua sent paper mullat: Tretze punts que suggerien una certa política lingüística. Perquè d'això precisament es tractava: de política lingüística i no de fabricar gramàtiques. De vocabularis ja n'estem servits. D'autoritats científiques, també, si així considerem l'Institut d'Estudis Catalans, l'Institut Interuniversitari i les mateixes facultats de Filologia del terreny. Els filòlegs contaràn, si els ve de gust, la lluita de fa uns mesos a propòsit de la renovació de càrrecs a l'Interuniversitari i la pressió exercida des de la presidència de la Generalitat per a assolir el resultat convenient. I ara el “Pacte”: garantir l'ús del valencià en les activitats oficials, el requisit lingüístic en la docència, l'aplicació de polítiques actives de les institucions públiques per a ampliar el prestigi social de la llengua, que la Radiotelevisió Valenciana faça valdre els objectius que van orientar la seua creació... Paper mullat, perquè Zaplana no té ganes ni euros per a la causa, i la corporació tampoc no té competències alienes a la recerca arqueològica i bescanvi de vocables. Ben genuïns. La pensió, això sí, garantida per a tota la vida.